

Het duister

*Once there came a storm in the form of a girl
And blew to pieces my snug little world
Sometimes I swear I can still hear it howl
Down through the wreckage and the ruins*

Ik had een droom, maar was het wel een droom.
Het einde was nabij toen hij begon;
ik tastte en daar kwam de storm,
een *schricketick onweer* dat ontstond;
daar loeide dan de donderbazuin Gods,
den hemel stont boven het stof

gedurigh in licht en vlam en er trilde,
leek het, het Noorderlicht,
maar het was de bliksem die schichtte,
*en 't was schricketick den donder en vreesselycke
winden te hooren*, en toen ook het schip
zich schikte, *met pylaren en al zwichttte*,
wat *veele van een aertbevingh heeft doen spreecken*,

het tumult van de wolken doofde,
werd ik wakker, was het over.

••

Onder het puin ligt dan, van schoon schip wars,
zo'n anderhalve eeuw, verleidelijk, loom,

de leemte met haar eigen, verse graven –
waarin haar eigen pijn verborgen.

Littekens waarmee je, juli-avond,
spelend met je vingerranke vingers bij de Dom,

mij van ons doet dromen, in een bijrol
maar voor jaren in een tomeloze slaap zal stormen.